

Георги Бейрутлиевъ, за когото прошепнаха отъ сърце — Богъ да го прости!

— Далече ли сж още руситѣ, бай Стоимене? — запита единъ селянинъ. Макаръ да бѣше много по-старъ отъ чичо, нарече го *бая* отъ уважение.

— Не сж. Тѣ идатъ, — отвърна чичо — приближаватъ София.

Дето ще рече, три-четири деня пжтъ ни дѣли отъ тѣхъ, — отрони другъ селянинъ.

— Да!

— Милитѣ руси, кога веднажъ ще дойдатъ! Нашата радостъ не ще има край, — прибави трети селянинъ.

— Вие само имайте търпѣние, крийте хранитѣ, нищо не давайге на турцитѣ и бждете сговорни. Никой да не върви по стѣпкитѣ на она предателъ — моя калфа, който си намѣри отплатата . . . Богъ да прости даскалъ Димитъръ — наставнишки каза чичо.

— Богъ да го прости, — извикаха въ единъ гласъ всички селяни.

— Както и да е, преди пролѣтъ да пукне, руситѣ ще дойдатъ и всички страхове и мжки ще престанатъ, ще ги забравимъ като нѣкой лошъ сънь, — добави чичо.

Комититѣ зеха да се стѣгатъ. Сбогуваха се. Чичо поведе дружината.

— Добро виждане! — пожелаха имъ селянитѣ.

Пжтътъ къмъ Кочовата кошара бѣше дълъгъ, а сега и особно мжченъ. Дружината сѣ отправи натамъ. Чичо Стоименъ вървѣше първи по неутѣпкания снѣгъ. Тежка грижа бѣ осѣнила лицето му. Въ мълчание пристѣпяха всички. Много другари тѣ бѣха изгубили въ кървави срѣщи. Много мжки изтеглиха презъ дългитѣ месеци. Мнозина отъ по-далечни села отдавна не бѣха чули никаква вѣстъ за своитѣ семейства.

А чичо Стоименъ почти всѣка недѣля пращаше нѣкого до Брѣстово. Научаваше се, що ставаше било у насъ, било у неговия домъ, или въ града. Него не мжчеше неизвест-